

Piet Meinema

de witte bef

DE WITTE BEF

PIET MEINEMA

DE WITTE BEF

Met illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4277 6

1. HOE WARM HET WAS

Het is heel warm. In het grote huis naast de kerk met de hoge toren zit de dominee te werken. Hij zit achter een grote tafel met daarop allemaal papieren en boeken en een telefoon. Die tafel is zijn bureau.

De dominee heeft zijn jasje uitgetrokken en zijn mouwen opgerold. Zijn das heeft hij over een stoel gegooid, zo warm heeft hij het.

De dominee zucht. Dat komt, omdat hij het zo druk heeft. En omdat hij het zo warm heeft. Jammer, dat hij nu nog geen vakantie heeft.

Hij veegt het zweet van zijn voorhoofd. Hij wil iets opschrijven, maar het gaat haast niet, omdat het papier nat is geworden van zijn vochtige handen.

Hè, kon hij nu maar eventjes uitrusten. Eventjes lekker lui achterover in een gemakkelijke stoel zitten!

Maar hij weet, dat het niet kan. Hij heeft het druk. Erg druk zelfs. Want hij moet vanmiddag in de kerk op de preekstoel staan en een verhaal vertellen aan de mensen. Dat verhaal noemen ze een preek.

En toch is het geen zondag. Gek, hè? Weet je, hoe dat zo komt? Vanmiddag zullen de klokken luiden voor een bruids-

paar. Een jonge man en een jonge vrouw zullen gaan trouwen en daarom moet de dominee vanmiddag dat verhaal vertellen. Dan zullen de vaders en de moeders van de bruid en de bruidegom in de kerk komen. Ze zullen naast het bruidspaar zitten, op de voorste rij, en ze zullen zingen bij het orgel en ze zullen luisteren naar de preek. Een preek, die de dominee voor het bruidspaar gemaakt heeft. Dat zal vast wel een mooi verhaal zijn. En wat zal dat een feest worden!

De klok in de hoge toren slaat tien uur. Tien uur in de morgen is het. De deur van dominees kamer gaat open en een vriendelijk gezicht komt om het hoekje kijken. Het is mevrouw van de dominee.

„Druk?” vraagt ze.

Dominee zucht weer.

„Ja, erg druk. Ik heb het de hele week al druk gehad en toen had ik bijna geen tijd om de preek te maken. En het moet toch een mooi verhaal worden. Als ik nu flink doorwerk, ben ik over een uurtje wel klaar. Als ik tenminste niet weer weggeroepen word zoals gistermorgen.”

„Wil je koffie?” vraagt mevrouw. „Zal ik het hier maar brengen?”

„Nou, graag,” zegt dominee. „Als ik in de kamer ga zitten, ben ik zo wat tijd kwijt.”

Mevrouw staat op en haalt twee koppen koffie.

„Ziezo,” zegt ze, als ze binnenkomt. „Dan ga ik hier ook maar mijn koffie opdrinken. Dat is veel gezelliger voor jou.”

Dominee drinkt met kleine slokjes zijn koffie. Heerlijk! Warme koffie is zelfs nog lekker bij dit warme weer.

„Wat vind ik het fijn, dat het nu zulk mooi weer is,” zegt mevrouw. „Iedere vrouw wil wel graag mooi weer als ze trouwt. Weet je nog, toen wij trouwden?”

„Ja, toen waaide mijn hoge hoed af,” lacht dominee.

„En mijn sleep waaide vast in die stekelige heg naast het kerkpad,” zegt mevrouw.

Ze moeten beiden weer lachen, als ze aan die winderige dag denken.

„En nu trouwt Marietje vanmiddag,” zegt mevrouw. „Wat worden kleine kinderen toch gauw groot. Onze Jan is ook alweer twaalf en Herman tien.”

„Waar zijn de kinderen?” vraagt dominee. „Ik heb ze de hele morgen nog niet gezien.”

„O, Jan en Herman zijn naar het zwembad,” zegt mevrouw. „Ze zijn samen met een paar vriendjes gegaan en Anita is naar het dorp boodschappen doen. En Henkie zit in de zandbak te spelen. Die is vanmorgen zo zoet.”

Ze loopt door de openstaande deur de tuin in.

Ja hoor, Henkie zit nog fijn te spelen. Hij maakt taartjes van zand.

„Mamma, lekker!” zegt hij. „Mamma opeten!”

Hij houdt haar een zandgebakje voor.

„O, wat heerlijk!” zegt mamma. „Dank je wel, hoor. Je bent erg lief. Ik zal het straks opeten.”

Henkie kijkt zo blij. Hij zal nog meer zandgebakjes maken.

Eén voor pappa en één voor Anita en één voor Thea, het dienstmeisje. Thea helpt moeder altijd met het werk en daarom moet zij er ook maar een.

Mevrouw gaat weer naar binnen. Ze legt het zandgebakje op een stukje papier voor dominee neer.

„Asjeblijft,” zegt ze. „Van Henkie. Eet maar lekker op.”

Dominee lacht.

„Ik heb liever nog een kop koffie,” zegt hij. „En dan ga ik gauw weer aan het werk.”

2. HET HONDJE

Henkie is zo leuk in de zandbak aan het spelen. Hij heeft alleen maar een broekje aan, omdat het zo warm is. Nu kan hij het uit van pret. En mamma vindt het ook niet eens erg, tenen erin, zodat er allemaal zand tussen komt en dan kraait hij heerlijk met zijn blote voeten in het zand. Hij steekt zijn dat hij nu vuil wordt, want hij heeft toch haast geen kleren aan. Eventjes onder de douche en hij is weer schoon!

Op de rand van de zandbak ligt een hele rij zandgebakjes.

„Eén, vier, vijf, tien,” telt Henkie. „Eén voor pappie, één voor Anita, één voor Herman, één voor Jan... Nou nog één voor Thea.”

Maar dan houdt hij ineens op. Wat is dat daar voor geritsel onder de heg? Wat is dat voor een raar geluid?

Henkie gaat op zijn knietjes in het gras liggen om beter te kunnen kijken. En wat ziet hij dan?

„O,” zegt hij. „O, wat lief. Lief hondje.”

Ja, daar zit een klein hondje onder de heg. Het wringt zich onder de takken door en dan is het ineens in de tuin, vlak voor Henkie.

„Daag!” zegt Henkie. „Wij spelen?”

Het hondje is even geschrokken, maar het loopt niet weg. „Waf!” zegt het. Net, alsof het zeggen wil: „Wie ben jij?” Het springt op en loopt een eindje de tuin in. Maar dan komt het terug en gaat bij Henkie zitten.

„Toe nou, speel nou met mij. Pak nou maar een stok en gooi die weg, dan zal ik hem wel weer ophalen.”

Het houdt zijn kopje schuin en kijkt Henkie aan. Maar Henkie verstaat de hondetaal niet. Die begrijpt helemaal niet

wat het hondje wil. Hij pakt een zandgebakje en houdt het het hondje voor.

„Lekker,” zegt hij. „Opeten.”

Het hondje komt nog wat dichterbij en snuffelt aan het zandgebakje.

„Opeten,” zegt Henkie weer.

Maar het hondje wil niet. Nee hoor, zand is helemaal niet lekker. Het heeft het al lang geroken. Het heeft veel liever een

stuk worst of een stuk vlees.

Ineens ziet het een stok liggen. Het springt op en neemt hem in zijn bek. Het draaft ermee naar Henkie toe en legt hem dan voor hem neer.

„Waf!” zegt het.

O ja, nu begrijpt Henkie het wel. Dat heeft hij zijn broertje Jan wel eens zien doen. Dan gooide hij een stok weg en de hond ging de stok weer ophalen. Dat is een leuk spelletje. Dat wil hij ook wel doen.

Hij pakt de stok en gooit hem weg. Het hondje rent er direct achteraan, zijn staartje in de lucht. Het zand in de zandbak stuift omhoog.

Henkie kraait het uit van de pret.

Daar komt het hondje alweer aan. Het legt de stok neer en wacht . . .

„Zoek!” zegt Henkie en dan gooit hij de stok weer weg.

Hij is zijn hele zandbak vergeten. Want nu heeft hij toch zo'n fijn vriendje gevonden, een echte speelkameraad!

3. DIE DOMME THEA!

Thea, het dienstmeisje, is aan het strijken. Ze heeft de strijklank midden in de kamer gezet. Het witte overhemd van de dominee wordt keurig glad gestreken. Vanmiddag moet dominee het dragen, onder zijn toga. Die toga, dat is net een lange zwarte jurk met een heleboel knoopjes eraan. Als dominee 's zondags in de kerk op de preekstoel staat, heeft hij die toga aan. Vanmiddag moet hij hem ook weer dragen, omdat hij in de kerk op de preekstoel een verhaal aan de mensen moet vertellen. Omdat Marietje trouwt met Karel.

Thea heeft helemaal niet zoveel zin. Van strijken word je zo vreselijk warm en nu is het juist ook nog zo warm. Alle ramen en deuren staan wijd open, maar er komt geen zuchtje wind binnen.

Thea zet het strijkijzer neer en veegt het zweet van haar voorhoofd. Foei, foei, wat heeft ze het verschrikkelijk warm. Dat ze nú ook net strijken moet! En er ligt nog een heleboel.

Ze vouwt het overhemd netjes op en legt het op een stoel. Ziezo, dat is dan ook weer klaar. Wat nu? O, ze ziet het al. Boven op de stapel ligt een witte bef. Dat is net een hele brede das. Die heeft dominee altijd voor, als hij de toga aan heeft. Een zwarte toga en een witte bef. Dat staat heel mooi bij elkaar.

Die bef is pas gewassen. Hij ziet er weer sneeuwwit uit. Hij moet alleen nog gestreken worden.

Thea neemt de bef en legt hem op de strijkplank. Nu zal ze hem eens heel netjes strijken. Dominee moet er vanmiddag immers keurig netjes uitzien.

Heel voorzichtig strijkt Thea met het warme strijkijzer over de witte bef. Sjonge, jonge, wat wordt hij mooi.

Ring! Daar gaat de bel.

Thea schrikt ervan. Ze heeft niemand horen komen. Wie zou daar nu zijn? Ze zal maar gauw opendoen, want mevrouw vindt het vervelend als de mensen zo lang moeten wachten. Vlug loopt ze naar de voordeur en doet hem open. De groenteman staat op de stoep.

„Vandaag nog iets nodig?” vraagt hij.

„Mevrouw heeft niets tegen mij gezegd,” zegt Thea. „Ik zal wel even vragen.”

Maar ze weet helemaal niet waar mevrouw is. Ze roept beneden aan de trap: „Mevrouw, daar is de groenteman.”

Mevrouw geeft geen antwoord. Waar zou ze toch zitten?

Thea loopt verder het huis door. Zou mevrouw soms in de kamer bij dominee zijn?

Zacht klopt ze op de deur.

„Ja,” zegt de dominee.

Thea gaat naar binnen.

„Dominee, ik zoek mevrouw. De groenteman is aan de deur.”

„Mevrouw is in de tuin,” zegt dominee. „Kijk daar maar eens.”

Thea loopt meteen door naar de tuin. Daar, helemaal achterin, is mevrouw aan het bloemen plukken. Ze wil wat mooie bloemen om in de kamer in een vaas te zetten.

„Mevrouw,” zegt Thea, „de groenteman is er. Hebt u ook iets nodig?”

Mevrouw draait zich om. Ze heeft al een hele bos bloemen. „Neem maar een kilo worteltjes en een flinke krop sla,” zegt ze. „De beurs ligt op de kapstok.”

„Goed, mevrouw,” zegt Thea.

Ze gaat weer gauw naar de voordeur, want de groenteman heeft al zo lang gewacht.

Ziezo, de groenteman is weg en Thea heeft haar worteltjes en sla.

Maar wat is dat, als ze langs de kamer loopt? Wat ruikt ze daar voor raars? Dat is... o nee, dat mag niet waar zijn!

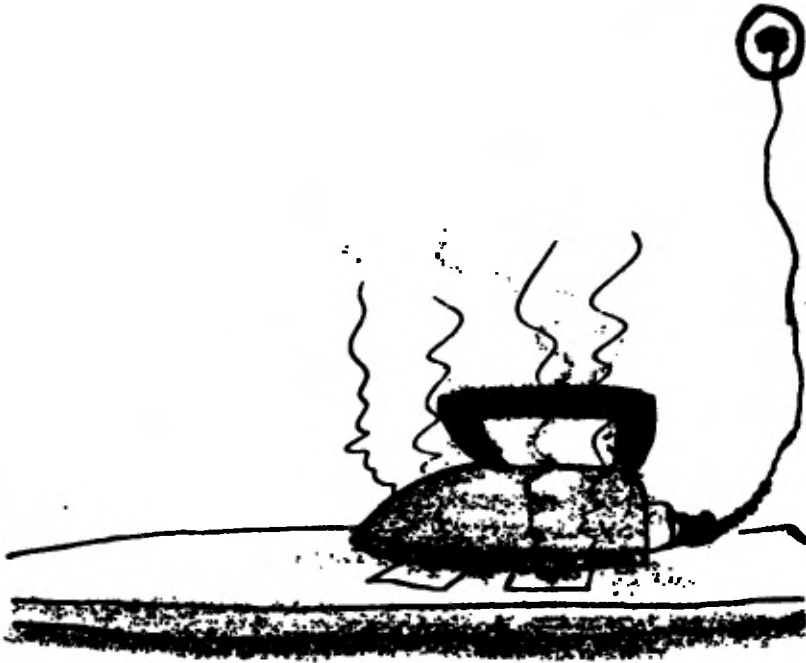
Ze zet gauw het mandje neer en rent de kamer binnen.

O, vreselijk! Er komt allemaal rook van de strijkplank. Thea heeft het strijkijzer op dominees mooie witte bef laten staan, terwijl ze naar mevrouw zocht en bij de groenteman stond.

O, vreselijk! Er zit een groot gat in de bef!

Vlug zet Thea het strijkijzer op zijn plaats. Haar hart bonst van de schrik en van de angst. O, wat zal dominee wel zeggen! Het hele huis had wel in brand kunnen vliegen.

Ze hoort voetstappen. Haar hart begint nog harder te bon-

zen. O, ze zou zo wel weg willen kruipen. Haar hoofd is vuurrood, maar dat kan mevrouw niet zien, want ze staat met de rug naar haar toe.

„Wat stinkt het hier,” zegt mevrouw. „Is er iets gebeurd, Thea?”

Maar Thea zegt niets. Ze is zo verschrikkelijk geschrokken, dat ze gewoon niets kan zeggen.

Mevrouw komt bij haar staan.

„O Thea!” schrikt ze. „Hoe komt dat nou?”

„Ik... ik heb helemaal vergeten... het strijkijzer...” stottert Thea.

En dan ineens rollen dikke tranen over haar wangen.

„Ik kon er echt niets aan doen, mevrouw,” snikt ze. „Het ging per ongeluk. Ik kon u nergens vinden en toen duurde het allemaal zo lang.”

Dan krijgt mevrouw medelijden. Ze kan niet tegen tranen.

„Nou, stil maar,” zegt ze. „Het is een ongelukje en het is gelukkig goed afgelopen. Dominee heeft nog een bef. Die ligt ook op de stoel, bij al die andere dingen die gestreken moeten worden.”

Thea houdt op met snikken. Fijn, het valt allemaal mee. Mevrouw is niet eens boos. En er is gelukkig nog een bef. Maar deze keer zal ze er wel voor zorgen, dat die niet verbrandt!

4. DE TELEFOON

Rrrrrt! De telefoon op het bureau van de dominee rinkelt. Dominee legt de pen neer en pakt de hoorn van de haak.

„Met dominee Dijkstra.”

„Dominee, u spreekt met mevrouw De Pauw,” zegt een vrouwenstem aan de andere kant van de lijn. „Kunt u misschien direct komen? Mijn man is ineens erg ziek geworden.”

„Maar natuurlijk,” zegt dominee. „Ik kom direct. Dag, mevrouw De Pauw.”

Hij legt de hoorn op de haak en zucht. Nu moet hij alwéér weg! Gelukkig is de preek bijna af. Nog een halve bladzijde schrijven, dan is het verhaal klaar.

Het is intussen al elf uur, zodat dominee niet zoveel tijd meer heeft. Om halfeen staat het eten op tafel. En om drie uur vanmiddag begint de kerkdienst.

Hij loopt naar de huiskamer. Daar is Thea net met het laatste strijkgoed bezig. De andere witte bef, die er gelukkig nog was, ligt boven op de stapel.

„Is mevrouw er niet?” vraagt de dominee.

„Nee, dominee, die is even naar de buurvrouw,” zegt Thea.

„Zeg haar dan, wanneer ze thuiskomt, dat ik naar mevrouw De Pauw ben,” zegt dominee. „Haar man is plotseling erg

ziek geworden. Zul je 't niet vergeten?"

„Nee, dominee,” zegt Thea.

Dominee is al bijna de deur uit, maar dan komt hij nog even terug.

„O ja, Thea, leg je de toga met de bef even voor mij klaar in mijn kamer? Hang hem maar over de stoel. Ik moet hem vanmiddag aan.”

„Goed, dominee,” zegt Thea. „Ik zal het direct doen.”

„En niet weer een gat in de bef laten branden,” plaagt dominee.

Thea krijgt een kleur.

„O nee, dominee,” stottert ze. „De bef is trouwens al gestreken. Hij ziet er keurig uit.”

„Fijn,” zegt dominee. „Dan ga ik nu maar. Dag, Thea. Tot straks.”

„Dag, dominee,” zegt Thea.

De voordeur gaat dicht en even later rijdt dominee weg. Thea pakt de bef en neemt hem mee naar de werkkamer van de dominee. Dan gaat ze naar de klerenkast in een van de andere kamers en haalt de toga eruit. Die legt ze over een stoel in de studeerkamer en de witte bef komt er bovenop. Dat staat mooi, dat wit op het zwart.

„Ziezo,” denkt Thea en ze kijkt tevreden rond naar al die boeken in de boekenkasten, waar dominee altijd in zit te studeren. „Dat is tenminste klaar. En nu ga ik maar gauw het strijken afmaken, voordat mevrouw terug is.”

5. LIMONADE DRINKEN

Dominee is weg, mevrouw is naar de buurvrouw en Thea maakt het strijken af. Nu is Henkie alleen overgebleven. Alleen? Nee, toch niet. Hij heeft immers een vriendje gevonden. Een vriendje waarmee hij kan spelen. Een speelkameraad.

Hij gooit telkens de stok weg en het hondje haalt hem steeds weer op. Maar tenslotte wordt Henkie moe. Hij moet zo achter die hond aan draven. En die hond wordt helemaal niet moe!

Henkie gaat in het gras zitten. Het hondje staat alweer naast hem met de stok in zijn bek.

„Toe nou, pak die stok nou! Gooi die stok nou weg.”

Maar Henkie pakt de stok niet meer. Hij is veel te moe. Hij strijkt het hondje over zijn kopje.

„Ik wil jou houden,” zegt hij. „Jij bent mijn hondje. Ja?”

Het hondje begrijpt het niet. Het wil spelen.

„Woef!” zegt het en het springt alweer op.

„Toe nou, wees nou niet zo flauw. Ik wil spelen. Het ging juist zo fijn.”

Nu gaat Henkie ook weer staan. Hij heeft dorst gekregen. Hij wil een beetje water drinken. Of misschien heeft mammie

wel limonade voor hem. Zal hij het vragen?

„Mam, mammie!”

Maar mammie is er niet. Die is bij de buurvrouw en dat weet Henkie niet.

Thea hoort hem roepen. Ze komt naar de keuken.

„Wat is er, Henkie?” vraagt ze.

„Ikke limonade,” zegt Henkie. „Ikke dorst.”

„Maar mag dat wel?” vraagt Thea. „Jouw mammie vindt het vast niet goed.”

„Jawel,” zegt Henkie. „Ikke mammie vragen.”

„Jouw mammie is er niet. Die is bij de buurvrouw.”

Och, wat kijkt Henkie dan sip. Thea krijgt medelijden met hem.

„Nou, vooruit maar,” zegt ze.

Ze haalt een glas uit de kast en doet er wat limonade in. Dan doet ze er water bij en geeft het aan Henkie.

„Ikke rietje hebben,” zegt Henkie.

„Jij bent een kleine deugniet,” zegt Thea. „Als jouw mammie dat maar goedvindt.”

„Ja hoor,” knikt Henkie. „Mag wel.”

En dan geeft Thea hem ook nog een rietje.

„Niet knoeien, hoor,” waarschuwt ze nog. „Pas op als er vlekken in je broek komen.”

Henkie is al aan het zuigen en dan kan hij niets zeggen.

Maar wat is dat? Thea schrikt ervan. Daar komt ineens zo maar een hondje de keuken binnenwandelen. Het heeft even voorzichtig om het hoekje van de deur gekeken. Het miste zijn speelkameraadje en nu heeft het hem weergevonden.

„Waf!” zegt het. Dat betekent: „Geef mij ook wat.”

„O,” schrikt Thea. „Wat moet die hond hier? Ga gauw weg.”
Henkie houdt op met drinken.

„Nee,” roept hij. „Mijn hondje! Wij spelen! Hondje wil ook drinken!”

Dan moet Thea lachen.

„Maar een hondje lust geen limonade,” zegt ze. „Ik zal hem wel wat water geven. Wacht maar.”

Ze pakt een oude kom en doet er water in. Dat geeft ze aan het hondje. Het dier gaat direct drinken. Het heeft toch zo'n dorst!

„Ziezo, en nu gaan jullie beiden naar buiten,” zegt Thea, als ze allebei gedronken hebben. „Ik moet nog zoveel doen.”

Ze zet het hondje in de tuin en Henkie loopt achter haar aan. Ze doet de deur dicht. Dan kan de hond tenminste niet zo maar naar binnen lopen.

6. DIE STOUTE HENKIE

Thea is weer naar de kamer gegaan om het laatste strijkgoed af te maken. En Henkie is in de tuin met zijn speelkame-raadje.

Nu heeft het hondje voorlopig ook genoeg van het spelen. Het is moe geworden en warm. Met de tong uit zijn bek ligt het dier te rusten naast de zandbak.

„Spelen?” vraagt Henkie.

Hij pakt de stok op, die is blijven liggen in de tuin, en gooit hem weg. Maar het hondje gaat er niet achteraan. Het gaat niet eens staan! Daarvoor is het veel te moe en te warm.

„Pakken!” zegt Henkie en houdt de stok voor de neus van het dier.

Het hondje kijkt hem aan en gaapt heel luid. Het is alsof het zeggen wil: „Nee hoor, ik heb genoeg gedraafd. Loop er nu zelf maar achteraan.”

Dan sjort Henkie het hondje omhoog.

„Staan,” zegt hij. „Toe nou, stok pakken!”

Maar nee hoor, het hondje wil niet. Het vindt het helemaal niet leuk, dat Henkie hem niet wil laten uitrusten. Het begint te brommen.

Daar schrikt Henkie toch wel even van. Vlug laat hij het

diertje los.

„Stoute hond,” zegt hij. „Jij bent niet lief, hoor.”

Weet je wat, hij zal het pappie vertellen. Misschien wil pappie dan wel met hem spelen.

„Pappa! Pappa!”

Door de open tuindeuren loopt Henkie de studeerkamer binnen.

„Pappa, hondje stout! Hondje...”

Dan houdt hij verbaasd op. Pappa is er niet! En net was hij er nog wel. Hoe kan dat nou? Pappa's vulpen ligt zelfs nog op de tafel, naast een stapeltje boeken.

Ja, dat is toch wel erg jammer. Nu kan pappa ook niet eens met hem spelen. En hij verveelt zich zo!

Dan ziet Henkie de mooie zwarte toga liggen over de leuning van de stoel. Hij is glanzend zwart en er zit een hele lange rij knoopjes op.

Voorzichtig raakt Henkie met zijn vingertjes de knoopjes aan.

„Eén... twee... vier... tien... twintig...” telt hij.

Ja, hij kan ook al een beetje tellen!

„Honderd!” roept hij. „Honderd knoopjes!”

Hij schatert het uit van plezier.

Maar wat is dat voor moois boven op de toga? Dat mooie glanzende witte ding?

Met zijn vuile handjes, waar het zand nog aan zit, pakt Henkie de witte bef van de toga af.

„Mooi!” zegt hij.

Hij houdt hem tegen zijn borst, net zoals pappa dat altijd heeft. Nu heeft hij een mooie das! Er komen een paar vieze vegen op, maar dat ziet hij niet. O, als pappa dat eens wist...

„Waf!”

Daar staat het hondje op de drempel. Het is door Henkie alleen gelaten en dat vindt het helemaal niet leuk.

„Waf!” zegt het nog eens. „Wat doe jij hier?”

Henkie kijkt op en ziet het hondje staan. Hij houdt de bef nog steeds voor zich. Hij loopt naar het dier toe.

„Waf!” zegt het hondje weer en het springt tegen Henkie op. Het wil die mooie witte bef wel eens even pakken. Dat is vast een aardig ding om mee te spelen.

O, nu weet Henkie het ineens. Hij heeft een heel mooi plannetje! Hij probeert de wilde hond tegen te houden, maar dat is niet zo gemakkelijk. Het dier is zo sterk!

Maar kleine Henkie is ook sterk! Het lukt hem om de wilde hond even vast te houden en in dat ene ogenblik heeft hij hem de mooie witte bef om zijn hals gedaan. Hij schatert het uit van de pret. O, wat is dat leuk!

Maar het hondje vindt het helemaal niet leuk. Ineens heeft het zo'n mal wit ding om zijn hals hangen en dat moet er weer af. Het bijt woest om zich heen, maar het geeft allemaal niets. Als het zijn kopje draait, gaat dat akelige ding ook steeds mee.

„Waf! Naar ding!”

Kleine Henkie schatert het uit als hij dat ziet. Wat is dit een leuk spelletje!

„Wat krijgen we nou?” zegt ineens een boze stem.

De deur van de studeerkamer is opengegaan zonder dat Hen-

kie het merkte. Daar staat moeder op de drempel.

„Oooh!” schrikt ze. „Stoute Henkie! Wat heb je nou gedaan? O, verschrikkelijk!”

Ze vliegt op het hondje af om hem de mooie witte bef af te nemen. Maar het dier is ook geschrokken. Het kent die mevrouw niet, die daar zo staat te schreeuwen. Het wordt bang en met een paar sprongen is het buiten, met de witte bef nog om zijn hals.

„Akelige hond, kom hier!” roept mevrouw boos. Ze holt achter het dier aan, de tuin in.

Maar de hond kan veel harder lopen dan Henkies moeder. In een ogenblik is hij achter in de tuin en kruipt onder de

heg door. De bef sleept over de grond en van het mooie witte zie je al gauw niet veel meer. Mevrouw moet omlopen naar het hek, want zij kan niet onder de heg door.

O, het is allemaal al veel te laat! Als mevrouw bij het tuinhek gekomen is, ziet ze de hond al een heel eind verder hollen. Die kan ze nooit meer inhalen. O, wat is dit erg!

7. ALLEMAAL HELPEN

„Dag, mam, daar waren we weer.”

Jan en Herman, de zoontjes van de dominee, stappen juist van de fiets als hun moeder door het tuinhok de straat oprent.

„O Jan,” zegt moeder haastig. „Ga jij eens gauw die hond achterna. Die heeft vaders bef om.”

„Een hond die vaders bef om heeft?” vragen de jongens verbaasd. En dan beginnen ze allebei heel hard te lachen.

„Toe nou, zeur niet,” zegt moeder ongeduldig. „Straks is hij weg.”

De jongens snappen er niets van, maar Jan springt toch maar gauw op de fiets om de hond in te halen. Maar die is al een heel eind verder en even later verdwijnt hij om de hoek van de straat.

Intussen is Herman ook op zoek gegaan. Hij zat, toen hij met Jan van het zwembad kwam, bij Jan achter op de fiets en daarom neemt hij nu maar gauw een andere.

En dan gaat mevrouw er zelf ook nog achteraan. Alleen Henkie blijft achter. Die begrijpt niets van dat alles. Het ging allemaal immers zo mooi. En nu is zijn speelkameraadje ook nog weg. Nee hoor, hij vindt er niets meer aan. En moeder is zo boos. Hij gaat maar weer in de zandbak spelen.

In het dorp komt mevrouw Anita tegen met de boodschappentas.

„O Anita, wat heb jij vreselijk lang werk gehad,” zegt ze.

„Ik ben bij Annie geweest, mam,” zegt Anita. „Die kwam ik tegen en toen hebben we daar een poosje gespeeld.”

Annie is het vriendinnetje van Anita en die twee zijn altijd bij elkaar.

„Nou, breng maar gauw die tas thuis,” zegt moeder. „Dan moet je ons maar helpen zoeken naar een hond. Die heeft vaders bef om.”

„Een hond met vaders bef om?” vraagt Anita verbaasd. „Hoe kan dat nou?”

„Dat heeft Henkie gedaan,” zegt moeder. „Ga nu maar gauw en help ons zoeken. Het is de enige bef, die vader nog heeft.”

Anita is nog maar net weg of mevrouw komt de koster tegen. Die moet altijd de kerk schoonmaken.

„Dag, mevrouw,” zegt hij. „Wat hebt u een verschrikkelijke haast.”

„O koster,” zegt mevrouw. „Het is zo vreselijk. Henkie heeft dominees bef om de hals van een hond gebonden en nou is die hond weggelopen.”

„Dat is erg, mevrouw,” roept de koster verschrikt uit. „Ik zal u gauw helpen zoeken.”

Dan gaan ze samen verder.

Even later komen ze de kostersvrouw tegen. Die komt net bij de groenteman vandaan met een krop sla.

„Wat is er?” vraagt ze, als ze de koster met de domineesvrouw ziet.

De koster vertelt het en natuurlijk wil de kostersvrouw ook helpen zoeken. Dan zijn ze met zijn drieën.

Weer een poos later komen ze de tuinman tegen.

„Dag dames, dag koster,” zegt hij. „Waar gaat de reis naar toe?”

„We zoeken een hond, die dominees bef om zijn hals heeft,” zegt mevrouw van de dominee. „Dat is Henkies schuld. En nu moeten wij die bef beslist terug hebben, want vanmiddag moet dominee hem gebruiken.”

De tuinman kijkt verschrikt.

„Dat is niet best, mevrouw,” zegt hij. „Maar weet u wat, ik zal ook even helpen zoeken. Vier mensen zien altijd meer dan drie. Mijn vrouw kan nog wel een kwartiertje wachten met het eten.”

„Nou, dat is fijn,” zeggen de anderen. „Dan vinden wij hem vast wel.”

Dan zijn ze met zijn vieren.

„Wel, wel, wat een optocht,” zegt agent De Boer, als hij de domineesvrouw, de koster, de kostersvrouw en de tuinman ziet komen. „Is er iets?”

„O, het is zo erg, meneer De Boer,” zegt de domineesvrouw.

„We zoeken een hond, die dominees bef om heeft.”

„Een hond, die dominees bef om heeft?” vraagt de agent verbaasd. „Hoe kan dat nou?”

En weer moet mevrouw vertellen hoe het allemaal gebeurd is.

„Nou, dan help ik ook even zoeken,” zegt de agent. „Dieven en inbrekers zijn er toch niet in het dorp, dus dat kan best.”

Dan zijn ze met zijn vijven.

8. NOG MEER HULP

Jan en Herman zijn 'dadelijk de hond achternagegaan op hun fietsen, maar al gauw zien ze hem niet meer. De hond kan zo vreselijk hard lopen en na een bocht in de weg is hij ineens verdwenen. Och, en waar vind je zo'n beest tussen al die huizen, tuinen en stegen? Zo'n dier kan zich heel gemakkelijk ergens achter verschuilen zonder dat zij het zien.

Ze fietsen en fietsen maar, de ene straat in en de andere straat uit. Ze weten ook niet van wie die hond is, anders waren ze daar naar toe gegaan. Het dorp is nogal groot en niet iedereen kent iedereen, zoals in de kleinere dorpen.

„We vinden hem nooit,” zucht Herman.

Hij stapt van de fiets en Jan komt bij hem staan.

„Eigenlijk moesten er meer helpen zoeken,” vindt Jan. „Dan zouden we hem vast wel vinden.”

„En als wij hem gevonden hebben, is de bef al lang kapot of vuil,” zegt Herman. „Heeft vader geen andere bef meer? Dan hoeven we immers niet meer te zoeken?”

„Ik weet het niet,” zucht Jan.

Maar wat is dat? Daar zien ze twee vriendjes aankomen. Het zijn Freek en Freddy.

„Hé, jongens, kom eens hier,” roept Herman. „Jullie kunnen

ons mooi helpen zoeken.”

„Zoeken? Wie moeten wij zoeken?” vragen de jongens.

„De bef van mijn vader,” zegt Herman. „Je weet wel, die hij ’s zondags voor heeft als hij zijn toga aan heeft.”

De jongens kijken heel verbaasd.

„Moeten wij die zoeken? Hoe kan dat nou? Dat ding heeft toch geen pootjes gekregen?”

„Nou, eigenlijk wel,” lacht Jan. Hij vindt het ook wel wat grappig.

„Kleine Henkie heeft de bef om de hals van een hond gedaan en toen is het dier ermee vandoor gegaan.”

De jongens proesten het uit.

„Dat zal een mooi gezicht zijn! Een hond met een witte das om zijn hals!”

„Nou, helpen jullie even zoeken?” vraagt Herman.

„Ik wil wel,” zegt Freek.

„Ik ook,” zegt Freddy. „Jullie zijn toch onze vrienden. En vrienden helpen elkaar immers altijd.”

Ze vinden al gauw nog meer vriendjes. Tenslotte zijn ze met zijn achten. Nou, als ze dan die hond nog niet vinden!

9. WAAR IS DE BEF?

Maar waar is intussen die hond gebleven? Herman en Jan hebben hem uit het oog verloren, toen hij om de bocht verdween.

Ach, het arme dier weet zichzelf geen raad met dat malle ding om zijn hals. En dan zitten er ook nog allemaal mensen achter hem aan te jagen. Nee hoor, zo is er niets meer aan. Zijn kleine vriendje heeft hem lelijk in de steek gelaten.

Hij heeft gehold, de kleine hond, zo hard hij kon. Maar dat akelige ding om zijn hals hindert hem bij het lopen. Hij is een paar keer gestruikeld, over de kop gerold, vlak voor een fiets langs geschoten... En eindelijk, eindelijk is hij, doodmoe, onder een heg door gedoken. Daar, achter de heg, is hij hijgend neergeploft.

Er joegen twee jongens voorbij op hun fietsen, en de domineesvrouw holde voorbij, maar niemand heeft hem daar gezien achter die heg.

Bang is hij daar ineengedoken blijven liggen. Maar het gevaar is gelukkig voorbij.

Nu moet hij zien dat lastige ding kwijt te raken. Het sleept over de grond en het is helemaal vuil geworden.

De hond zet zijn poten er bovenop en bijt erin. Hij trekt en hij rukt...

Krak! Ziezo, het begin is er. Er zit een gat in. Nog een keertje flink bijten en er zit alweer een gat in.

Zo gaat hij door en het duurt niet lang meer of het hele onderstuk is eraf.

Maar nu is hij hem nòg niet helemaal kwijt. Hij heeft nog meer om zijn hals. En daar kan hij niet bij, hoe hij ook om zich heen bijt. Hij probeert het er met zijn poten af te trekken, maar het lukt niet.

Eindelijk geeft hij het op. Het wil niet. Weet je wat, hij gaat terug naar huis. Daar zal men hem vast wel helpen. Dan is hij dat nare ding kwijt. En nu er niemand meer achter hem aan zit, kan hij gerust naar huis gaan.

In de tuin, achter de heg, ligt een vuil afgebeten stuk bef...

10. GEVONDEN

De hond, met een stuk van de bef om zijn hals, is ongezien thuisgekomen. Hij heeft nog wel een paar keer weg moeten hollen en onder een heg door moeten kruipen, maar hij is dan toch maar thuisgekomen zonder dat ze hem te pakken hebben gekregen.

Nu staat hij voor de keukendeur.

„Waf!” zegt hij. Dat betekent: „Ik wil naar binnen.”

Nou, ze hebben het gehoord, hoor! De deur wordt al opengedaan.

„Sjonge, jonge, wat ben jij lang weggebleven,” zegt een oude man. „We waren bang, dat je onder een auto was geraakt. Kom maar gauw in huis.”

Nou, dat hoeft hij geen tweede keer te zeggen. Het hondje vliegt naar binnen en springt tegen zijn baas op. Het is zo blij, dat het weer thuis is.

„Maar Jan,” roept dan ineens een oude vrouw, die op het gelaf is afgekomen. „Wat heeft die hond om zijn hals?”

Het oude mannetje kijkt verbaasd naar het beest.

„Hé, dat is vreemd. Ik had het niet eens zo gauw gezien. Hoe komt hij dáár nu aan? Het lijkt wel een boord. Onze hond wordt nog deftig. Kom eens hier, Trixie!”

„Waf!” zegt Trixie. „Kom je me nu eindelijk eens van dat malle ding bevrijden?”

Hij gaat dadelijk naar zijn baas toe. Hij heeft al zoveel hinder van die bef gehad. Hij wil hem nu wel eens kwijt.

De baas buigt zich voorover en maakt de bef los.

„Hap!” zegt Trixie en gaat er meteen mee vandoor, de keuken uit, de gang in.

„Hé, kom hier, malle hond,” roept zijn baas. Hij gaat er direct achteraan en neemt de bef af.

„Wat is dat eigenlijk?” vraagt hij verbaasd.

„Er is een stuk af,” zegt de oude vrouw. „’t Lijkt wel een das, maar het is toch wat anders.”

„O, wacht, nu weet ik het,” zegt de oude man. „Dat hoort bij een toga. Een dominee heeft zo’n ding.”

„Een dominee?” vraagt de oude vrouw verschrikt. „Zou hij van een dominee zijn? Dan moet hij vast van een van de dominees hier uit het dorp zijn.”

Maar hoe komt de hond aan die bef? Iemand moet hem om zijn hals hebben gedaan, want dat kan het beest zelf niet. Ze begrijpen er niets van.

Ze zijn in de kamer gegaan en hebben wat er nog over is van de bef op de tafel gelegd.

En dan komen er juist een paar jongens aan. Ze lopen niet gewoon langs de straat, maar kijken achter alle heggen en onder alle struiken. Ze kijken ook onder de heg van de oude man en de oude vrouw.

„Wat zoeken jullie, jongens?” vraagt de vrouw door het

open raam.

De jongens schrikken ervan. Ze hebben helemaal niet naar de ramen gekeken, zo druk zijn ze aan het zoeken.

„Oh... eh... we zoeken een hond, mevrouw,” zegt Herman, die daar met zijn vrienden aan het zoeken is. „Een hond met een bef om.”

„Is het deze soms?” vraagt de oude man. Hij heeft de bef van de tafel gehaald en laat hem zien.

„Ooooh!” schrikt Herman.

Ja, nu ziet hij het wel. Het is de bef van zijn vader. Maar wat ziet hij er uit!

„Ja, meneer,” zegt hij dan. „Het is de bef van mijn vader.” Hij stapt de tuin in, naar het raam toe.

„Asjeblijft,” zegt de oude man. „Onze hond had hem om. Ik weet niet hoe het kan, maar dat moet iemand gedaan hebben.”

„Dat heeft mijn broertje gedaan,” zegt Herman. „Dank u wel, meneer.”

„Nou, daar zal jouw vader wel niet zo blij mee zijn,” zegt de oude man. „In ieder geval hoeven jullie niet meer te zoeken. Dag, jongens.”

„Dag, meneer, dag, mevrouw,” zeggen de jongens.

Ze gaan gauw terug naar huis. Nu hoeven de anderen ook niet langer te zoeken, want de bef is terug. Maar... nu heeft de dominee een kapotte bef. En die kan hij niet gebruiken!

11. TOCH EEN BEF!

Nu zitten ze met zijn allen aan tafel: vader, moeder, Henkie, Herman, Anita, Jan en Thea het dienstmeisje. Het is allemaal een beetje later geworden dan anders. Dominee moest immers ineens weg en alle familieleden waren op zoek naar een hond met een bef om. En nu de bef teruggevonden is, kan dominee hem niet eens dragen.

Henkie heeft even gehuild. Niet omdat hij klappen gekregen heeft, maar omdat vader boos was. Maar die boosheid was al gauw weer voorbij. Vader begreep wel, dat Henkie er helemaal niet aan gedacht had, dat het niet goed was wat hij deed.

„Kom maar eens bij mij op de knie,” heeft hij gezegd. „Nou niet meer huilen. Ik heb je toch niet geslagen, dat het pijn doet? Nee hoor, dan zou ik moeten huilen, want jij hebt pappa's mooie bef aan die hond gegeven.”

Toen moest Henkie door zijn tranen heen lachen. Hij heeft pappa nog nooit zien huilen.

Vader had zijn arm om Henkie geslagen.

„Luister eens, jongetje,” zei hij. „Ik had drie van die mooie witte beffen. Eén is naar de wasserij, één heb jij weggegeven aan die hond en in de derde is vanmorgen bij het strijken een

groot gat gebrand. Dus nu heb ik er niet één meer over.”

„Dan moet u die eerste uit de wasserij halen,” zei Jan, die erbij stond.

„Ja, wasserij halen!” riep Henkie.

Maar dat ging niet, want de was was pas gisteren opgehaald.

Wat nu?

Intussen was Thea bezig het eten op tafel te zetten.

„Eten!” riep moeder.

Vader zette Henkie in zijn stoel en toen kwamen de anderen er ook bij. Ze vouwden allemaal de handen en luisterden naar vader, die luidop voor het eten bad.

„Hoe moet dat nu met die bef?”

Dominee zit er toch wel wat mee, want hij heeft er immers geen een meer. En toch moet hij er vanmiddag een gebruiken.

„Zal ik...” begint Thea heel voorzichtig. Ze heeft er een kleur van, want ook door haar schuld is dominee een van zijn beffen kwijtgeraakt.

„Welnee, kind,” zegt mevrouw, die het dadelijk begrijpt.

„Jij hoeft heus geen nieuwe bef te kopen. In het dorp zijn ze trouwens niet eens te koop. Nee, we vinden er heus wel wat op.”

„Zal ik dominee Van Dijk eens vragen?” zegt Anita. „Mischien wil die voor vanmiddag wel een bef aan vader lenen.”

Dominee denkt even na.

„Ik vind het wel vervelend om te lenen,” zegt hij dan. „Maar

dit lijkt mij de enige manier om vanmiddag nog een bef te hebben. Ik zal dominee Van Dijk direct na het eten opbellen.”

En zo komt toch nog alles voor elkaar. Om tien voor drie beginnen de klokken te luiden en even later komen de auto's de hoek van de straat om. Uit de voorste, een hele mooie witte, stappen een jonge man en een jonge vrouw. De vrouw heeft een prachtige witte jurk aan en een mooie bos bloemen in haar hand. De jonge man loopt gearmd met haar naar de

geopende kerkdeuren. Het is het bruidspaar, dat nu in de kerk zal trouwen.

En dan staat daar een kleine jongen met een paar boterbloemen in zijn hand. Hij steekt zijn handje omhoog en roept: „Hoera”! En als het bruidspaar voorbij komt, zegt hij: „Pappa heeft lekker een nieuwe bef gekregen. Van dominee Van Dijk!”

O, wat moeten de mensen lachen. Maar begrijpen doen ze het niet, want ze weten niets van wat er vanmorgen allemaal gebeurd is.

De mensen gaan de kerk binnen. Het orgel speelt. Wat is het een feest vandaag!

En wie komt dan binnen? De dominee! Met een hagelwitte bef over zijn toga!

INHOUD

1. Hoe warm het was	7
2. Het hondje	11
3. Die domme Thea!	15
4. De telefoon	21
5. Limonade drinken	23
6. Die stoute Henkie	27
7. Allemaal helpen	33
8. Nog meer hulp	37
9. Waar is de bef?	40
10. Gevonden	43
11. Toch een bef!	47